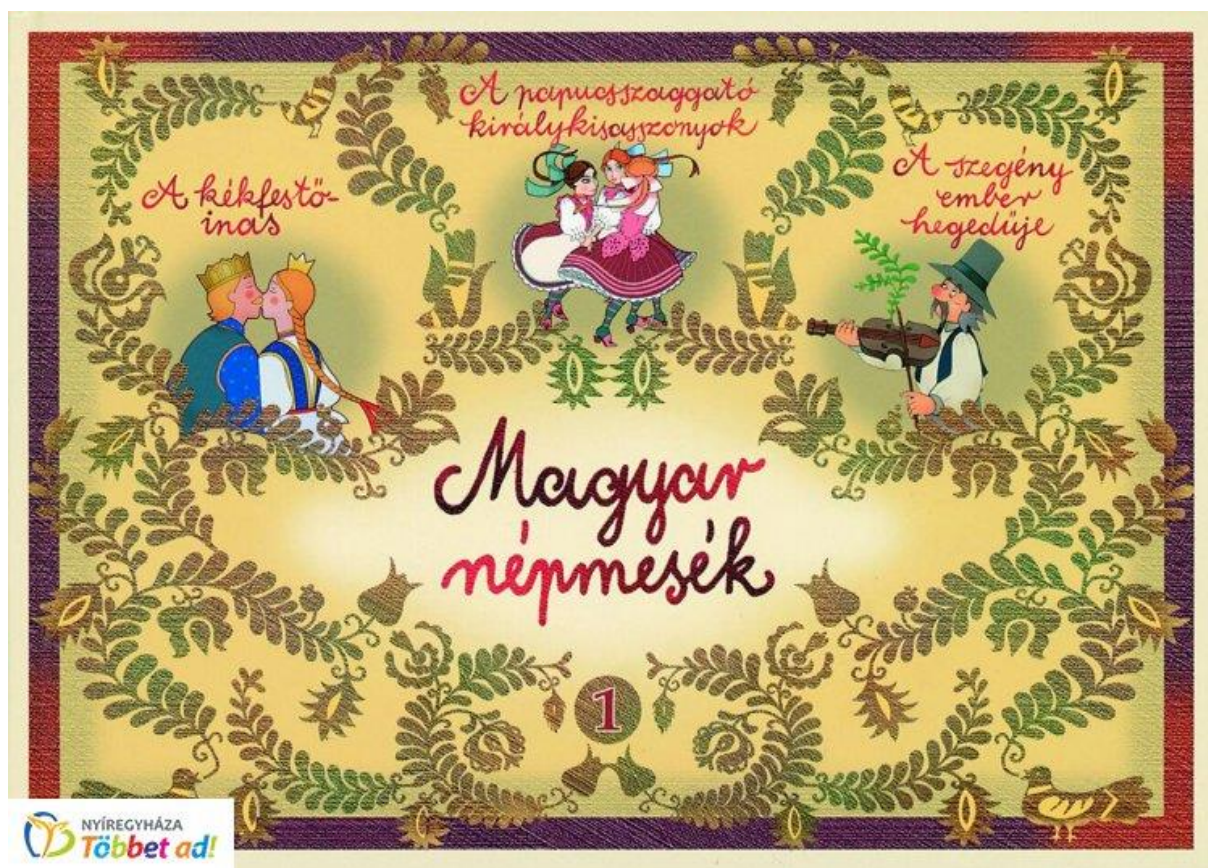

Tisztelettel Köszöntöm a Kedves Olvasót!

MARADJUNK OTTHON!

A mese ráirányítja a figyelmünket arra, melyik énünk az, amelyik kudarcot fog vallani. Ugyanakkor azonban azt is tudatosítja, hogy van bennünk egy pozitív hős is - ezt képviseli a szegény ember vagy a legkisebb királyfi -, akiben megvannak az út végigjárásához szükséges tulajdonságok és erények.

Pressing Lajos

A mese az együttesség, az összebújás, a közelség, a béke, a szeretet. Értékeljük a magyar népmese erejét. Nézzünk a sorok mögé, mennyiben aktuális a következő mese jelenlegi élethelyzetünkre. Bizonyára sokféle gondolat születik. Ez a tarkaság a gyönyörű a kultúránkban. **Minden este meséljünk gyermekünknek!**

A kőleves

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény, háborúból hazatérő katona. Ment egyik faluból ki, a másikba be, rongyosan szegény s éhesen. De bizony nem kínálták meg sehol egy falás kenyérral vagy egy kicsi meleg levessel. Bekérezett egyik házhoz is, a másik házhoz is. Itt reá uszították a kutyát, ott meg olyan szegénynek tették magukat, hogy semmijük sincs. Hát, így ahogy menegetett, elhatározta magában, hogy megálljatok, a következő háznál, legyen az bárkié is, ott én főzök levest. Fel is vett a kapuból egy követ, s bement a legelső házhoz. Éppen egy öregasszonyé volt. - Jó napot, öreganyám! - Adjon isten, vitéz uram! - Hát, hogy s mint szolgál az egészsége? - Szolgál, ahogy szolgál, hát vitéz uramnak hogy szolgál? - Nekem is szolgál valahogy, csak éhes vagyok, ennék valamit, ha volna, ha adna szívesen. - Jaj, lelkem, vitéz uram, adnék én, ha volna. De én is olyan szegény vagyok, mint a templom egere. Semmim sincs, tiszta üres a kamarám, padlásom, mindenem. - Hát - azt mondja a katona - én nem vagyok annyira szegény, nekem van itt a zsebemben, né, egy jókora kő. Ebből én tudnék levest főzni, csak kéne egy üstöcske vagy fazék, amiben megfőzzem. - Hát azt éppen adhatok, mert fazekam van elég – nyugodott meg az öregasszony, csak nincs, amit beletegyek. Na, megmosta a katona a követ szépen, beletette a fazékba. Tüzet rakott az öregasszony. Vizet töltött a katona a kőre, s odatette főni. Egy jó hosszú fakanállal megkevergette. Leste az öregasszony. A katona még meg is kóstolta. - Hát jónak jó - csettintett a nyelvével-, de ha egy kicsi só volna benne, akkor még jobb lenne. - Hozok én sót, van nekem! Beletette a katona a sót, megkevergeti, s azt mondja: - Tudja, ha lenne egy kanálka zsírja, akkor aztán igazán jó lenne. - Van nekem az is, hozok én! - dicsekedett az öregasszony. Hozott egy kanál zsírt, azt is beleeresztették oda a fazékba. Kevergeti a katona, kóstolja, lesi az öregasszonyt. Azt mondja megint a katona: - Hát tudja-e, szoktam én kőleveskét főzni, de abban még kolbász is volt. Hogy az milyen jóízű! - Van nekem kolbászom is - ajánlotta az öregasszony -, hozok én egy darabot a kamarából. - Hozzon akkor két darabot, öreganyám, nekem is kell egy darab s magának is - szólt utána a katona. - Hozok, hozok! - Hozott az öregasszony két darab kolbászt. A katona beleeresztette azt is a fazékba. Kevergeti, kóstolja. - Tudja-e, ha van egypár szem pityókája, krumplija, azt meghántanánk, s ide beleaprítanánk, s még ha zöldségje is volna, az megadná a módját egészen. - Van nekem az is- húzta ki magát büszkén az öregasszony -, hozok én azt is. Hamar hozott egy kis sárgarépát, petrezselymet, pityókát, megtisztították s beletették a levesbe. Kevergeti a katona, ízleli, s odanyújtja a kanalat az öregasszonynak. - Kóstolja csak meg, most be jó! Megkóstolja az öregasszony, s igen nyalja a szája szélét. - Jaj, hát sohase hittem volna, hogy a kőből ilyen jó levest lehessen főzni. Még hagyták egy kicsit rotyogni, aztán megszólalt megint a katona: - Egypár szem rizskása is jó lenne, de ugye, az nincsen? - Van nekem az is -

tüsténkedett az öregasszony. Hamar még egypár szem rizst is beleszórtak, s akkor megsimította elégedetten a hasát a katona. - Ez most már éppen olyan, amilyenre én szoktam főzni! Megvárták, hogy megfőjön. Kitöltött a katona egy nagy tányérral magának s eggyel az öregasszonynak, s jóízűen bekanalazták. Az öregasszony nem győzött csodálkozni, hogy lehet kőből ilyen jó levest főzni. Mikor aztán jóllaktak, odafordult a katonához. - Mondja, vitéz uram, nem adná el ezt a követ? Sokszor az sincs, amit főzök, s ebből én milyen jó levest tudnék kotyvasztani. - Dehogynem! - vágta rá rögtön a katona. Elmosolyodott a bajusza alatt. Száz forintért bizony odaadom. Az öregasszony hamar odaadta a száz forintot, s a levesből, ami megmaradt kő, egy tiszta törlőruhába belegöngyölte, s félretette, hogy neki legyen, mikor levest akar főzni. A katona a száz forinttal a zsebében nagy gyorsan elbúcsúzott, nehogy az öregasszony meggondolja magát, s visszakérje. Most, hogy jóllakott, s volt száz forintja, vígan rőtta az utat estig, amíg nem talált megint egy másik öregasszonyt, aki nem tudta, hogy kell főzni a kőlevest. Ott aztán újból jóllakott. Hogy milyen levest tudott főzni a szegény öregasszony abból a kőből, azt én nem tudom. Ezt a mesét Kalári néni mondta el nekem. Lehet, hogy kipróbálták, mikor még szegények voltak Bukovinában.

„A mese mindennek az origója. Gyakorlatilag ebből származik minden irodalmi műfaj. Az is, amikor az ősember a szikla falába karcolta a barlangrajzokat. Ezzel elmesélte, hogyan ejtette el a vadat. Mert amit ábrázolni tudok, amit el tudok mesélni, azt birtokba is veszem.”

Csukás István

Gondolataikat továbbra is várom!

Elérhetőség: pszichogalgaheviz.2020@gmail.com

Vigyázzunk magunkra és a hozzánk közelállókra!

Folytatjuk!